

# קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'  
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

## תוכן העניינים

### בדיבור אחד

#### \\הפרטים הקטנים

מיד בצאת הכוכבים של חג ראשון נטשו אותנו כל האורות שקיבלנו בליל הסדר בדרך נס, כעת אנו נדרשים להשיג אותם אט-אט, בהדרגה, ביגיעה ובמשך זמן. וזהו כלל - אין שום קניין רוחני אמיתי שיתקבל ללא הכנת כלי או עבודה. אלא שלצורך הגאולה קיבלנו את מתנת המוחין. כעת לאחר שיצאנו מכלל סכנת הגלות, נדרשים אנו לשוב ולהשיג את המתנות הללו בעבודה, בהמתנה ובסדר הרגיל. מכאן השייכות של ימי הספירה לדינים.

בימי ספירת העומר אנו עסוקים בהמתקת דינים. המתקה זו משמעותה - המשכת מוחין לתוך מידות. ימי הספירה נועדו כדי 'לפרוט' את האורות שהושפעו עלינו בפסח ולהביאם לידי מימוש והשגה. כלומר, להכניס את המוח אל הגוף, את הדעת אל המידות. משום כך מתפרסים ימי הספירה על פני שבעה שבועות, כנגד שבעת הספירות, חסד גבורה תפארת, נצח הוד יסוד, מלכות.

<<<

### 1 בדיבור אחד

- שיחה קצרה מענייני דיומא

האם ימי העומר טובים או קשים?

### 3 מידות הנפש

- להכיר באמת את מי שאתה אומר עליו 'אני'

אתה - זה לא המדות שלך!

### 7 תזכורות

- הארות ורעיונות בתמצית מעשית

בית היוצר למידות

### 9 ענייני דיומא

- הפנימי והנסתר שבלוח השנה

להתעסק עם רגשות? סכנה וחובה!

# ניסופים

## לדעת בארץ דרך

י"ל ע"י 'ניסופים'  
חברון הנביא 3 רמת בית שמש ג'  
עורך:  
הרב ישראל מאיר גלינסקי  
עורך מדור 'תזכורות':  
הרב יהודה גבירצמן

עיצוב ועמוד:  
מאיר אנשין

לכל עניני הגליון, הערות והארות נקודות  
הפצה וכד'  
ניתן ליצור קשר  
טל: 054-853-7200  
או במייל: k6646201@gmail.com  
במו"ב ניתן להשיג את הגליון במייל הנ"ל

לשמיעת שיעורי בית המדרש  
וקבלת עדכונים -  
קו ניסופים:  
**02-664-62-01**

להצטרפות לקבלת החיזוק היומי:  
**058-743-87-09**  
\*\*\*

השיעורים הקבועים  
של הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א:

### ימי ראשון

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה  
בשעה 21:00  
סיפורי מעשיות  
בשעה 21:45  
ביהכ"נ 'נזר אהרן' קומה 2  
רח' תורה ועבודה 4 בית וגן ירושלים  
\*\*\*

### ימי שלישי

'כתוב עליך בפרשה'  
בשעה 20:30  
בביהמ"ד 'קרוב ה' - איתן הנחל  
רח' חברון הנביא 5 רמת בית שמש ג'  
\*\*\*

### ימי רביעי

לקוטי מוהר"ן - ללכת עם תורה  
בשעה 20:00  
סדרת 'היום יום'  
בשעה 21:00

רח' יונה 18 רמת גן (גבול בני ברק)

## ● בדיבור אחד / המשך

### \\ הפרטים הקטנים

<<<

אם מצב מסוים מסב לנו צער, זה מפני שאיננו מודעים למשמעותו. כי הלא ממנו יתברך לא תצאנה הרעות, אלא שאין לנו השגה רחבה דיה כדי לראות את הטוב. נמצא שאילו נקבל הבנה כלשהי במציאות הזו, היא תומתק בוודאי. בימי ספירת העומר אנו עוסקים בהמשכת דעת ומשמעות אל החלקים המצומצמים שבנפש, אל המידות ואל הפרטים הקטנים. המשכה זו מרוממת את המידות, ממלאת את המציאות במשמעות וממתיקה את הדינים.

וזו עבודתנו בימי הספירה. הדעת שוכנת במוח, אולם תכליתה להתפשט במידות התחתונות ולפרנס את המציאות הנמוכה, על דרך "ובדעת חדרים ימלאו", כלומר שהדעת שבמוח ממלאת את חדרי הנפש, הן המידות. וכבר אמרו צדיקים 'ספירה' מלשון ספיר ואור, מגמתנו בימים אלו להאיר את המקומות המצומצמים והחשוכים. לעבוד עם הספירות שהן המידות שבנפש. לאחר שנגאלנו בדרך נס למעלה מהמידות, זו השעה לרדת אל המידות, להאיר אותן בדעת ובשכל עליון ולהכשיר את המציאות שלנו לקראת קבלת תורה בשבועות. ■

אלו הן שבע המידות שבנפש המקבילות לדרגת הגוף כנגד המוח שבראש. וכך בשבוע ראשון של ספירת העומר אנו עוסקים בהמשכת מוחין והמתקה לספירת החסד, בשבוע שני לגבורה וכן הלאה. ההמשכה הזו היא-היא המתקת דינים.

הבה נרחיב מעט. כידוע, באדם יש שני מחלקות - ראש וגוף, הן מקבילות לנשמה וגוף. חלוקה זו מתארת גם את המהות הרוחנית. יש בעולמות ובספירות ראש לעומת גוף. בראש שוכן המוח או בשפת פנימיות 'מוחין', בגוף פועלות המידות שהן שבע הספירות. ז' המידות הינן מציאויות מצומצמות, כמובן מהתואר 'מידה' - גבול. מקורו של הצמצום בדיון, לפיכך התגברות הדינים ניכרת בעיקר במידות ובספירות התחתונות. הכלל הרוחני מלמד שהמתקת הדינים תיעשה באמצעות העלאת הדין לשורשו או השפעה שתבוא אליו משורשו. בצירור דגן המקור הוא המוח, נמצא שכאשר נמשך הארה מהמוח על הגוף והמידות, ימתקו הדינים.

אדם המתמודד עם מציאות קשה. עיקר הקושי הוא אי-ההבנה. מדוע ולמה נעשה מה שנעשה.

# מידות הנפש

## איזון המידות

[מבוא - פרק ג]

יש לך נטיה למדה מסוימת? אל תתפתה • בסיטואציה אחרת ייתכן שתידרש דווקא לנטות למדה הפוכה • השאיפה שלנו היא לאיזון המדות.

אבל האמת היא, שכל אחד מהצדדים מעוניין שיהיו שתי הצדדים. ואמנם בשעת מעשה הוא מרגיש מזוהה לחלוטין עם צד אחד מסוים, ובאותם רגעים הוא בטוח לחלוטין שזה כל עניינו ורצונו, ואין לו שום עניין בצד ההפוך, ואדרבה, הוא ממש סולד מזה. אבל אם הוא לא היה עומד כעת מול הצד השני, היה מזהה שבאמת הוא רוצה את האיזון, ולא את הנטיה לצד אחד.

## איזון - צורך קיומי

המבחן הפשוט לזה, הוא מה יקרה אם פתאום הצד השני יחליט לוותר לחלוטין על הצד שלו, ולעבור לגמרי לצד שלך. באותו רגע, אתה תרגיש לא נוח עם הצד שלך, ותרגיש היטב את הצורך הקיומי בחזרה לנקודת האמצע, ואפילו להדגיש במדת מה את הצד השני, שרגע קודם לכן תקפת בשיא החריפות.

הסיבה לכך היא, משום שכל מבנה המידות בנוי ומיוסד על האיזון שביניהם, ובלעדי האיזון אין לאף מדה אפשרות קיום. איזון אין פירושו פשרה, אלא מבנה שלם שכולל את כל המדות והצדדים כאחד. כל מדינה מורכבת מכמה סוגי מפלגות שונות ואף הפוכות, כי אם כולה תהיה מפלגה אחת לא יהיה לה קיום.

וכן האדם בעצמו, אילו ישב עם עצמו יגלה שבתוכו בעצמו קיימים כל המפלגות והצדדים והשיטות. ורק כאשר הוא עומד מול אדם שמייצג צד אחד, הוא מרגיש צורך להציג את הצד ההפוך, וגם מרגיש נוח עם זה. אבל אם פתאום כולם יאמרו כמוהו, הוא לא ירגיש בנוח להמשיך להקציף את הצד הזה, אלא ירגיש מיד צורך לחזור לאיזון.

פרקים הקודמים, עסקנו במהות עבודת המדות ונחיצותה, וכן במהות המדות בעצמן. ראינו שמדות הם בסך הכל כלי לביטוי הנפש, ולכן המדה כשלעצמה איננה מציאות, אלא רק צורה מסוימת שמאפשרת לנפש להתבטאות ולהתגלות, וכל מדה נועדה כדי להשתמש בה בצורה מדודה ומאוזנת. בפרק הנוכחי נמשיך עוד צעד אחד בנושא, ובזה נסיים בעז"ה את המבוא.

## מבנה מאוזן

האדם מטבעו, אוהב להתמקד במדה אחת, ולראות אותה כמדה 'שלו'. פלוני יש לו מדת החסד, ואלמוני מדת הגבורה, וכן הלאה. וההתמקדות הזאת במדה, כמשהו שמגדיר אותי - אינו נכון. כי אין שום מטרה במדה כשלעצמה, אלא המטרה היא המבנה השלם של כל המדות והאיזון ביניהם.

האמת היא, שגם האדם לעצמו לא באמת מעוניין באותה מדה שהוא משתדל לייצג, למרות שהוא מנופף בזה כל היום, ומשתדל לצעוק את זה מעל כל במה, עם זאת האמת היא שהוא לא מעוניין רק בזה, אלא מעוניין במבנה שלם, שבנוי ומורכב מכל המידות, בצורה בריאה ומאוזנת.

כאשר יש כמה אנשים, כל אחד משתדל להדגיש את הצד שהוא מחבב, ואת המדה שהוא נוטה אליה. ואז נדמה לכאורה, שהראשון הוא 'בעל' מדת החסד, כי הוא מדגיש תמיד את הצורך לקרב ואת חשיבות הארת הפנים, והשני הוא 'בעל' מדת הגבורה, כי הוא דואג להדגיש את הצד הקנאי והשמרני, ואת חשיבות המלחמה על היהדות.

הכלל הוא, שרוב ככל מה שאדם או קבוצה מציגים כהשקפה מוצקת וכתפיסת עולם, ומוכנים למות בשבילה, אין זו ה'מהות' של אותו אדם או קבוצה, אלא צורך שנוצר מכורח הנסיבות, החינוך או הסביבה, שמובילה למצב שמצריך לומר את האמירה המסוימת הזאת. וכאשר אותו אדם או קבוצה יקלעו לסיטואציה אחרת, הם עלולים לשנות את דעותיהם בהתאם לסיטואציה הנוכחית, ואין זה מהפך מחשבתי אלא מהפך 'תנוחתי'.

מתוך הדברים מובן, שכאשר יש חילוקי דעות, כל אחד מהם 'נשען' בכל כוחו על הצד השני. כי רק מחמת שקיים הצד השני, הוא יכול לנטות בכל הכח לצד ההפוך. אילו לא היה כאן מי שיצעק את הצד הנגדי, גם אני לא הייתי יכול לצעוק את הצד שלי. וככל שהשני יצעק יותר חזק, ויהיה יותר מבוסס, גם אני יוכל להרגיש מבוסס יותר ולצעוק חזק יותר את הצד שלי.

## נטיה - לפי העיקול

הדבר דומה לנהג שנוסע במהירות, וכאשר הוא מגיע לעיקול חד, הוא מוכרח להטות בכל הכח לצד הנגדי, כדי לא להתהפך ולהתרסק. וכאשר הוא מגיע לעיקול חד לצד ההפוך, הוא מטה את עצמו בכל הכח לצד ההפוך בדיוק. ומי שעומד מן הצד עומד ותמה: האם אתה אוהב נטיה לימין או לשמאל, ואיך זה שפעם אתה נוטה בכל הכח לכאן ובפעם אחרת בכל הכח לכאן, והתשובה היא שהוא צריך איזון, והאיזון יוצר את הצורך לנטות פעמים לכאן ופעמים לכאן.

כך גם לגבי מדות. שם משום מה נדמה שאפשר לזהות אדם או את עצמנו על פי הנטיות, ולכן שגור בפינו הביטוי: אני אוהב חסד, או: אני אוהב גבורה, ובאמת אתה לא אוהב לא את זה ולא את זה, כי גם אם כרגע אתה אומר שאתה אוהב חסד, ולא יכול לסבול את מי שמשדר קנאות, בזירה אחרת

אחד הסופרים מהדורות הקודמים, מספר על תופעה מעניינת. הוא מטייל בעיירות יהודיות, ובכל מקום המחזה חוזר על עצמו - היהודים רבים ביניהם ומתנצחים זה עם זה, ואז, הוא אומר, מגיע פוגרום וכולם מתאחדים זה עם זה. כלומר, כל עוד המצב 'בסדר' - כל אחד מרגיש בנוח להחזיק בציפורניים בצדו ושיטתו, אבל כרגע שיש איום קיומי, כולם חוזרים לנקודת האמצע, שהיא נקודת האמת.

## משא ומתן נסתר

אם נבין את עומק העניין, נגלה דבר מופלא. כאשר ישנם שני יריבים, יש תחושה לכל אחד שהוא רוצה להרוג את השני, והלוואי שהוא לא היה כאן, או לפחות לא באזור. אבל למען האמת, כל צד מנהל משא ומתן סמוי עם הצד השני. גם במציאות, כל מדינה מנהלת דילים מתחת השולחן עם המדינה היריבה, אבל בעומק יותר, יש כאן משא ומתן שהם בעצמם לא מודעים אליו.

דוגמא לדבר: אדם מתפלל בבית כנסת שכונתי. הסגנון של בית הכנסת הוא מאד שמרני, והוא זה שמייצג תמיד את הצד הפשרני יותר. אבל כשהוא מגיע הביתה, הוא פוגש את אשתו שהיא יותר מתונה ממנו, ואז הוא הופך להיות השמרני הקיצוני. ואז, הוא עלול להשתמש באותם ביטויים שהוא שמע מחבריו לבית הכנסת, בעוד ששם, הוא נלחם נגד האמירות הללו.

הדוגמא הזאת היא דוגמא מסוימת, אבל המציאות הזאת מוכרת מאד. וזה גורם לבלבול ומבוכה, כי אדם שעוצר את עצמו לרגע שואל, רגע, אז מה הזהות האמתית שלי, הראשונה או השנייה. הסיבה למבוכה הזאת היא משום שאדם מזהה את עצמו עם המדה שהוא מייצג, ועם הדגל שהוא מנופף, בעוד האמת היא שזה לא הוא, אלא משהו שהוא נצרך לייצג בסיטואציה המסוימת הזאת ותו לא.

# מידות הנפש

המדות. כולם רוצים בסך הכל להיות יהודים טובים ולעבוד את ה', אלא שבכל פעם, לפי הסיטואציה והסביבה ולפי המקום והזמן - צריך לעשות שימוש במדה מסוימת, פעם בזו ופעם בזו, בכדי להביא בסופו של דבר את האיזון.

בפרק הקודם הזכרנו את החילוק בין 'חד סמכא' לבין 'שלשה קווים'. ובקיצור: בתחילת בריאת העולם, המדות יצאו בשורה ישרה זו תחת זו, ומתוך כך נגרם שבירת הכלים. בשלב הבא שהוא שלב התיקון, הם יצאו בצורה מחולקת של שלשה קווים; ימין, שמאל ואמצע, ואז הכלים נשארו שלמים. וזה העיקרון שממשיך אתנו גם לכאן.

'חד סמכא' הוא הכינוי למצב בו אדם חושב שיש רק דעה אחת וצד אחד. והצודק חייב להיות אחד מהשניים - או אני או הוא. המצב הזה גורם לשבירת כלים, כי אין באמת אפשרות שמדה אחת תחזק את כל העולם. התיקון הוא רק בצורה של שלשה קווים, שאומר: יש ימין ויש שמאל, ומשניהם יחד נולד האמצע. אתה והיריב שלך, יושבים על שני צידי הנדנדה, ושומרים על שיווי משקל המדות.

## נקודת האמצע

הרבי מסאטמר זצ"ל היה זה שהמציא ויסד את כל המושג של עסקנות ומפעלי חסד, זאת למרות שהוא היה ראש הקנאים והלוחמים. ובהקשר הזה מסופר על יהודי חילוני, שבמקצועו כעיתונאי לא חדל לתקוף את היהדות החרדית. ויום אחד הוא נזקק לטיפול רפואי שעלה הון, ולצורך כך נסע לחו"ל לאסוף כסף. החסידים שאלו את הרבי מסאטמר אם לתרום לו, והוא אמר: בוודאי, אנו צריכים אותו ושלם כדי שיהיה נגד מי להילחם...

זה רק משל, כי השיחה שלנו היא רק בתוך

אתה בעצמך תצעק בכל הכח את הצעקות שלו, וכן להיפך.

אתה אוהב את האיזון, ולכן בכל עיקול אתה נוטה לצד ההפוך כדי לשמור על האיזון והשיווי משקל. ולכן, אל תמהר לזהות את עצמך עם הצד שאתה מייצג ברגע זה, כי בכל רגע נתון אתה יכול להגיע לעיקול הפוך, ואז לעבור בחדות לצד אחר לגמרי, ובאותה התלהבות. השקפה ומדות הם דבר נחוץ, אבל לא כהגדרה לעצמה, אלא ככלי להשתמש בו, בכל סיטואציה לפי העניין.

נמצא שבכל שני צדדים, למרות שהם מנוגדים מאד זה לזה, וכל אחד משתדל לשדר כמה שיותר שנאה וסלידה מהצד שכנגדו - באמת האמיתית, הם מנהלים ביזנס משותף ועירני. כי האדם שאתה שונא כל כך, הוא זה שמאפשר לך לרקוד בכל הכח על הגישה שלך. אתה מאד אוהב את עם ישראל, כי יש צד שני שדואג לשמור על מה שצריך. והשני, יש לו כח להילחם ולשמור, כי אתה מהצד השני דואג לאהבת ישראל.

## שלשה קווים - וחד סמכא

זה יכול להיות גם בין האדם לעצמו. יכול להיות אדם שנדמה כקמצן גדול, והאמת היא שבמהותו הוא דווקא פזרן גדול, וזה בעצמו מה שגורם לו להיות כל כך קמצן. כי הוא מכיר את עצמו ויודע שיש לו טבע של פזרנות, ומתוך פחד שהוא יאבד את כל ממונו, הוא מגן על עצמו באמצעות קמצנות מוגזמת. וכך בעוד תחומים, אדם לפעמים מונע את עצמו מכיוון מסוים, לא בגלל שהוא לא רוצה את זה, אלא דווקא משום שהוא רוצה את זה מאד, והוא חושש 'ליפול' לגמרי לשם.

סיכומו של עניין. ההיכרות הראשונית עם המדות, היא להבין שאין לאף אדם או קבוצה 'מדה' מסוימת, אלא כולם כאחד צריכים את האיזון שנולד מהמבנה השלם של

לצורך העניין, אני לא מתעניין כלל איך 'הוא' פירש את החיזוק הזה, אלא רק מעניין אותי התוצאה שנוצרה, והיא רק טובה עבורי. למטיבי לכת, זה יכול להיות אפילו משעשע. אם אתה רואה שהוא התחזק, גש אליו ותאמר לו: אני שמח בשבילך, חזק ואמץ, וכעת אני פנוי לגמרי להשקיע בצד שלי, ללא חשש...

המחלוקת נולדת תמיד, כאשר אדם לא מוכן לקבל את זה שיש עוד צד. יסוד המחלוקת בנוי על כך שאני לבד רוצה לקבל את כל השפע, ולא מוכן שזה יעבור דרך עוד מישהו. ואז, אם מגיע עוד אחד, זה מאיים עלי ומחזק אותי. אבל אם תבין שהשפע לא יכול בשום אופן לעבור דרך מישהו אחד, ושפע לצורך העניין הוא לאו דווקא כסף או אוכל, אלא גם דעת והארה, אז ככל שיש לו יותר שפע והוא משמין, גם אתה פנוי לאותו דבר בדיוק.

## מי בראש

ירבעם בן נבט, יכול לשמש כדוגמה חדה לכך. הוא היה מלך ישראל אבל מפורסם כאחד ממחטיאי הרבים הגדולים בהיסטוריה, והפסיד את עולמו. זה התחיל מהחשש שאם יעלו לרגל, ויראו את רחבעם מלך יהודה יושב בבית המקדש, והוא עומד - כי אין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד - ירד כבודו בעיניהם, ומשום כך הוא עשה כל מיני תעלולים, על מנת למנוע את עם ישראל מלעלות לרגל.

הוא לא הסכים לקבל את האפשרות שיש מקום לשני תפילין בראש, אלא הרגיש שחייב להיות רק אחד בראש. וזה גם מה שהפיל אותו בסוף הסיפור. סופו של העניין היה, שהקב"ה תפס אותו בבגדו ואמר לו: חזור בך, ואני ואתה ובן ישי נטייל בגן עדן. הוא שאל מי בראש ונענה 'בן דוד בראש', ומשום כך לא הסכים לחזור בו.

המסגרת של תורה ואמת. אבל גם כן העיקרון הוא אותו עיקרון. והוא: אנו שואפים כל הזמן לנקודת האמצע, ומי שמבין את זה, יכול לתפוס שפלוני לא בא למחוק את המקום שלך אלא דווקא לאפשר לך לשבת עליו בנינוחות. האפשרות שלך לשבת ולרוות נחת מהשיטה שלך, היא בזכות שיש מישהו שיושב מולך ומתנגד אליך. הנפילה מתחילה, כאשר הדבר שאותו אנו מייצגים הופך להיות אנחנו בעצמנו, ואז רואים את פלוני כמישהו שפוגע בי אישית.

הרגע שבו מנתקים את הזהות מהתפקיד, הוא הרגע של הפתרון והישועה. וזה הפתרון לכל מריבה, סכסוך או מחלוקת. הפתרון הוא לעצור ולהבין שכל אחד מהצדדים רוצה שיהיה בית כנסת או להבדיל מפעל, וכל אחד מבני הזוג רוצה שיהיה את הבית. וכל אחד גם מבין שהוא לא באמת רוצה שכולם יהיו כמוהו. אחרי שהיסודות הללו ברורים, אז על מה נשאר לחלוק? אתה יכול להמשיך לומר את הצד שלך, ופלוני את הצד שלו, ומשניכם יחד ייבנה הסיפור.

## חיזוק לשני הצדדים

כאשר מגיע מישהו, ומפרגן או מחזק את הצד שכנגד, אתה מרגיש מאוים. וזה רק למי שחי בתודעה של 'חד סמכא'. כלומר, או אני או הוא. ואז ממילא, אם הוא חזק אז אני נמחק, וכן להיפך. אבל בתודעה של 'שלוש קווים', אזי אדרבה,

אבל הכלל הוא, שכל אחד שמחזק אותו, בעצם מחזק אותך. כי אם השני נהיה יותר חזק, יש לך כעת יותר אשראי למשוך לכיוון שלך, כי המשקל מספיק חזק שגם אם תמשוך קצת יותר זה לא ייקרע... אם השני קיבל חיוקים, כסף או הצלחה, יש כאן ריווח משותף, כי כעת המשקולת שלך יותר חזקה, ואתה נהיית חזק יותר.

## בית היוצר למידות

חלל הפנוי, המקום המשועמם  
בלב אדם יש שלשה תחומים :

א. תחום הידיעות, ב. תחום הדברים המאומתים.

ותחום שלישי בין שני התחומים הנ"ל, ג. חלל הפנוי, או מקום 'משועמם'.

בתחום הידיעות גבוהות, למשל ידיעה, 'יש השגחה'. ובתחום הדברים המאומתים, למשל, 'מאמין שהוא משגח ברמה מסוימת'.

ביניהם חלל פנוי, שטח הפקר והשאלה, מי יניח ידו ראשונה שם, יצר הטוב, או הרע ואלו תכנים ימלאו את שטח ההפקר הזה. תכנים אמתיים או תכנים ריקים.

מחשבות יוצרות מידות, ויצרים

התכנים בחלל הפנוי נוצרים ע"י מידות, שנוצרות ע"י מחשבות, שאדם עוסק בהן.

אדם עוסק במה, שמאומת אצלו. ומה שמאומת אצלו, מצומצם מאד.

לכן יש בחלל הפנוי, ה'משועמם', מרחב גדול, ללא עסק ושם מקום הקלי'.

כל מחשבה יוצרת מידה בנפש. מחשבה לא טובה, יוצרת מידת יצר רע.

החלל הפנוי כמה לתוכן, כמו כל חלל פנוי.

לכן צריך להיות זריז, להתעסק עם מחשבות טובות וליצור בחלל הפנוי תוכן אמתי טוב,

אחרת ייתפס המקום ע"י הקלי'.

כאשר בנפש, אין בהירות, שם מקום ליצה"ר להתרבות.

במקום שיש בהירות, כמו 'איסור', אין מאבק בין היצרים.

בחלל הפנוי, שבין תחום הידיעות לבין מה שמאומת, נוצרים היצרים הרעים, תוצרי מחשבות לא מבקרות.

המחשבה בתהליך

האתגר, לכבוש את החלל הפנוי ולהוליד שם מידות טובות, ע"י מחשבות טובות.

הסדר : עין רואה, הלב חומד וכלי המעשה גומרים.

שלשה שלבים :

א. עין רואה ומתעוררת חכמה, מחשבה. המחשבה משוטטת.

ב. כאשר המחשבה נקלעת לתחום הלב, הלב חומד ויוצר מהמחשבה יצר.

ג. כלי המעשה גומרים.

פרוט התהליך

א. מחשבה לא מבוררת נולדת במח, למשל, בתוך הרגשת רעב.

ב. הלב חומד את המחשבה ושואב אותה לחלל הפנוי, חכמה לתוכן.

ג. בחלל הפנוי, שבלב, המחשבה מחוללת יצר רע.

ד. היצר הרע משלים את התהליך בכלי המעשה.

היצר מתווך בין עולם המחשבות לעולם העשייה.

תשוקה (יצר) מורידה מחשבה לעולם העשייה.

לכן, מחשבה ברוחניות, בלי יצר טוב, נשארת כרעיון ואיננה יורדת לעולם העשייה.

יש שייכות למה שאומת, למה שמאמינים בו.

דבר שאין שייכות אליו איננו בגדר מאבק. ועיקר השייכות בלב.

אדם, שאיסור ראה לא אומת אצלו והוא רק בגדר ידיעה, יבלה חייו, במאבקים בלתי פוסקים.

כדי לחסוך מאבק כנגד מראות אסורים, למשל, צריך להוריד ידיעת האיסור מתחום הידיעות הגבוהות, לתחום האימות שבלב. היינו, שיתאמת אצלו, שזה אסור ולא רק בגדר ידיעה.

הניסיונות ימשיכו, אלא שיריעת הביטחון תהייה יותר רחבה, כמו חייל מאומן, בקרב.

כשהקב"ה אומר לו שלשתינו נטייל, הוא בכלל לא הזכיר שמישהו בראש. כי אין מישהו בראש, אלא שניהם בראש, ויחד עם הקב"ה הם כביכול שלש קווים. אבל היות וכל צורת החשיבה שלו היה באופן של 'חד סמכא' הוא היה חייב לזהות 'מי בראש', ומשום כך נשאר למטה. הוא חשב שיש כאן מחלוקת, ולא הבין ששני הצדדים עוזרים זה לזה, ועובדים בחברותא.

הלימוד מכך לכל אחד הוא, שאין 'מי בראש', אלא כולם בראש. וזה אומר שלעולם אל תזהה את המדה שאתה פועל מתוכה, כמי שמייצגת אותך בעצמך. וממילא לראות את מי שלא סובר כמוך כבעל טעות אבסולוטית, וכמישהו שמאיים על קיומך. אם אתה מזוהה עם המדה, אתה נהיה פגיע, ואז אתה יוצא מההקשר ומאבד את היכולת להשפיע על אחרים ועל עצמך.

תבין שאתה מייצג כרגע את הצד הזה, כשליחות בלבד, שנכונה לשעתה ולמקומה. והשני, גם כן עושה את אותו דבר ובאותה מדה. ולכן לעולם אל תתבטא 'אני לא סובל' על מידה או שיטה, כי יתכן מאד שמחר או במקום אחר תצטרך דווקא אתה לייצג את הצד הזה. אלא תאמר אני סובל את כל המדות, וכרגע אני נצרך לייצג את הצד המסוים הזה. ואז, תוכל תמיד לשמור על האיזון, שזה היסוד בעבודת המדות. ■

## רצון, מחשבה

אדם נוטה אחרי משאלות לבו ואיננו מיצר מחשבות, כי איננו מאמין בהן. מחשבות יוצרות יצרים בחלל הריק. מדה טובה מרובה, אפשר ליצר יצרים טובים ע"י מחשבות טובות. מחשבה מלשון התחשבות, כובלת לתהליך, תוך התחשבות במניעים במציאות. מחשבה היא תהליך, יש לה נקודת התחלה ותחנות עד נקודת סיום התהליך. מחשבה מכוונת מחייבת אדם לרתום משאלות לבו, לתהליך. אחרת, ללא מחשבה מכוונת, נשאר אדם בתסכול עם רצונות בלתי ממומשים.

## מימוש רצון

רצון איננו מתממש מעצמו בעולם העשייה. הוא צריך להתלבש במחשבה. כאשר מתעורר כך רצון, עשה חקירה, שאל: מה אני רוצה, מה הפעולה הראשונה שכרוכה במימוש רצון זה, מתי ואיך יתממש הרצון, איך יראה השינוי. שאלות אלו מכניסות לעולם המחשבה. המחשבה תשאב לחלל הפנוי שבלב ותברא יצר, מוטיבציה, שתממש את הרצון בעולם העשייה.

## כאשר מתעורר רצון:

א. תרגם (הורד) את הרצון לתהליך, מחשבה. ב. המחשבה יוצרת יצר, מוטיבציה. ג. היצר מוציא את הרצון לפועל.

## מרווחים לא מבוקרים

מידות ויצרים טובים, או רעים, נוצרים בגלל מרחבים לא מבוקרים. במרווח, החלל הפנוי, שבין תחום הידיעות, לבין מה שאומת, היינו, מה שמאמין בו, שם שטח הפקר וכל הקודם זוכה, יצר טוב או יצר רע. למשל, אדם, שגדל בבית עשיר ובחר להיות תלמיד חכם. ידוע לו ערכו של תלמיד חכם. אבל ידיעה זו לא אומתה אצלו דיה, ובבית הוא מדבר על כסף ועל קשיים כלכליים. יש בלבו מרווח, חלל פנוי. בנו שומע שבבית מדברים על כסף שחסר ובלבו נוצר חלל, שם הוא חולם על כסף, ועושר. הדמיונות מתלבשות במחשבות שיוצרות יצרים רעים. ולחילופין, ילד, תלמיד חדר, שגדל בבית עשיר ובחל בתפנוקי ביתו, חלם להיות תלמיד חכם וחשב על כך. בלבו נוצרו יצרים מתוקנים, תשוקות, שיזכוהו להיות תלמיד חכם.

## עבודה

כל אחד יכול לעשות זאת. לאדם תוכן פנימי דל ומפוזר מאד, ואוצר ידיעות ביניהם חלל פנוי. בחלל הפנוי יש צימאון. מרחפות בו דמיונות ומחשבות. המחשבות יוצרות יצרים לטוב ולמוטב. בדרך הבחירה לחשוב מחשבות טובות, שייצרו יצרים טובים. תחשוב: איך תהיה כאשר תלמד תורה. איך נראה יום אחרי לימוד תורה מרומם. תחשוב, איך יראה יומך כאשר תצליח בשמירת העיניים. המחשבות ייצרו יצרים שיביאו אותך לעולם שאתה חולם עליו.

## איזון מחשבות

באופן טבעי, הרבה מחשבות רעות בחלל הפנוי, והן פוטנציאל ליצרים רעים. הכנסת מחשבות טובות לחלל הפנוי מאזנת את המחשבות הרעות. מחשבות טובות, ייצרו יצרים טובים שיולידו תכנים מתוקנים שיגנו עליך.

## הבנות גויים מעוותות חוסמות דעת תורה

אנו חשופים להבנות גויים, מהו יצר ומהו סיפוק. הבנות מעוותות אלו, חוסמות מפני הבנת תורה של מושגים אלו. צריך לסלק יצרים רעים והבנות מעוותות, אלו, כדי להכניס דעת תורה. כאשר מידות רעות מטרידות אותך, תחשוב שאין לכך קשר אליהן. יצר לב האדם רע מנעוריו, עד שמעבד אותו באותו כח של היצר הרע.

## טיכום

רצון היולי איננו יכול לממש את עצמו בעולם העשייה. הוא צריך להתלבש במחשבה, שתשאב לחלל הפנוי שבלב. שם היא תברא יצר, מידה, מוטיבציה, שתוציא לפועל את הרצון בעולם העשייה.

# ענייני דיומא

## ספירת העומר

האם השכל והרגשות - סותרים או משלימים • האם עולם הרגשות - מזמין או מסוכן • ספירת העומר הדרך לקבלת התורה.

התורה בדור הזה, שמתגלה על ידי רבי עקיבא וכל אחד מתלמידיו בחדא מחתא.

ייתכן שחלק מהגורם לכך היה דווקא הריבוי. עשרים וארבע אלף זה מספר עצום, וזה מקשה על האמונה בכל אחד מתוכם. בהמשך היו רק חמש, ואז יותר קל להבין ולהאמין שכל אחד מהם הוא משהו חשוב ונצרך. בתקופה שאחרי השואה, כל יהודי שפגשו היה סיבה להתרגשות, לעומת זאת כיום יש ב"ה הרבה יהודים, אז כל אחד מהם הוא לא מספיק סיבה להתרגשות, לכאורה.

### אנן בחביבותא

אבל רק לכאורה, כי באמת אין מושג של ריבוי, ואם יש הרבה יהודים והרבה תלמידים, זהו המספר המדויק של הנפשות הנצרכות כדי להמשיך את התורה המיוחדת לדור הזה. ועם אחד פחות - לא תהיה המשכת התורה. האמונה בזה, מביאה ממילא לכבד כל אחד, ולשם אנו חותרים בספירת העומר, להאמין בנקודה של כל אחד, ולכבד את זה.

בתקופה זו אנו חוגגים את הילולת הרשב"י, שהעיד על עצמו שהוא התיקון לתלמידי רבי עקיבא, ואמר 'אנן בחביבותא תליא'. ואכן, החידוש המרכזי של רבי שמעון, שהוא ספר הזוהר - התגלה והתחבר בצורה שונה מכל ספר אחר, צורה מוזרה מעט. רוב המאמרים שבספר הזוהר, לא נכתבו במעמד של 'שיעור' וכדומה, אלא מתוך פגישות של החבריא, והליכתם בדרכים, ובהקשר לכל מיני אירועים שהם פגשו שם.

**ב**ספירת העומר אנו עוסקים הרבה סביב המידות וההרגשות. ויש כאן הזדמנות ללמוד את הסוגיא של ההרגשות, האם זה תחום שצריך להתעסק בו, ואם כן כמה ואיך. מצד אחד הנושא של הרגשות הוא תחום רגיש ומסוכן, שגורם להרבה אנשים להסתבך עם עצמם. ומצד שני, אם אין לך הרגשות אתה לא יהודי. בלי העולם של ההרגשות, התורה נשאת מעליך ולא נכנסת לתוכך.

### כבוד זה בזה

אחד הנושאים שתופס מקום חשוב בתקופת ספירת העומר, הוא מיתת תלמידי רבי עקיבא. בימים אלו אנו מתאבלים על כך ורוצים לתקן את זה. הפגם שלהם היה שלא נהגו כבוד זה בזה, והתיקון צריך להיות כן לנהוג כבוד זה בזה.

לנהוג כבוד אין פירושו לכרוע ברך ו/או לומר שלום יפה, אלא עיקר הנקודה היא להאמין שיש לכל אחד נקודה מיוחדת שנמצאת רק אצלו, ואלמלא הוא הנקודה הזאת לא תוכל להתגלות. כל אחד הוא צינור יחיד לאותה נקודה שהוא אמור להוריד כאן לעולם. ואת הנקודה הזאת כל אחד צריך לקבל ממנו.

תלמידי רבי עקיבא היו צדיקים גדולים, אבל הם לא האמינו בנקודה האישית שלהם, וממילא של חבריהם. הם האמינו שיש רבי, ולא היה להם ספק שרבי עקיבא זה משהו גדול, אבל לא האמינו שיש גם 'תלמידים', ושגם הם משהו גדול. ולכן לא האמינו שהם בעצמם ושהחבר שלצידם, הוא חלק מגילוי

כמעט כל דרוש בספר הזוהר, מתחיל עם סיפור של פגישת שניים או יותר מהחבריא, ויציאתם לדרך, כשבכלל אי אפשר לצפות מראש מה יהיה ההמשך של הסיפור. הם פשוט 'זרמו' עם האירועים, וכל אירוע או פגישה 'הוליד' תורה. אם לא היו פוגשים זה את זה, ולא את האירועים - לא היה את המאמר הזה.

על הספר הזה אמר רשב"י, שעל ידו נצא מהגלות. ואכן, הספר הזה וצורת התגלותו מתאים במיוחד לדור שלנו. הדור שלנו מורכב מגשמות מאד מיוחדות, ומי שרוצה לקבל את התורה של הדור הזה, מוכרח לחיות עם הדור הזה, לא להיות מנותק אלא לחיות עם האנשים, לשמוע אותם ולדבר אחד עם השני, ומתוך כך אתה מזהה מה התורה שה' רוצה מהדור הזה. כי ה' מדבר אלינו דרך האנשים ודרך המאורעות, ומי שמתעלם מהם, אין לו סיכוי לקבל את התורה.

## לרדת לפרטים

זה לא קל, כי כדי לחיות עם אנשים, ולהקשיב למאורעות - צריך ללמוד לחיות עם 'פרטים', מצב שמזמין ממילא צמצום וקטנות. ולכן אנשים מעדיפים לא לרדת לפרטים, אבל זה לא מציאותי, כי מה שלא יורד לפרטים נשאר בגדר רעיון ואינו יכול לבוא לפועל. רעיונות כל אחד יכול לחשוב, אבל מעטים הם הרעיונות שיוצאים לפועל, וזה תלוי במוכנות להיכנס לפרטים הקטנים.

כך גם בעבודת ה'. יש זמנים שבהם אדם חי עם גדלות המוחין, ואז אין לו חשק וכח לרדת לפרטים. טוב לו עם האופוריה של קרבת ה', והוא לא מעוניין לרדת לפרטים הקטנים של החיים, ולרומם אף אותם לקשר עם ה'. אבל

ספירת העומר דורשת מאתנו לרדת לפרטים, להתעסק אתם ולקדש אותם, ואז יש מקום להרגשות, שלנו ושל אחרים, בצורה נכונה.

בליל הסדר אנו ממריאים 'מעל החומר', ומקבלים מוחין עצומים שמסייעים לנו לעוף מעל החומות של מצרים. ואז באמת זה לא הזמן להתעסק עם פרטים ועם המציאות, אלא רק לתפוס נקודה אמיתית של גדלות כדי לצאת ממצרים ויהי מה. אבל אחרי שכבר יצאנו ממצרים, כעת צריך לפרוט את הצ'ק ולהתחיל ללכת ברגל. להתחיל לחיות את החיים ולהתבונן בפרטים הקטנים שבהם.

וזה אתגר אחר לגמרי. אמנם כבר לא נמצאים במצרים ותחת שליטת הקליפות, אבל צריכים להתמודד עם התחום של החיים בעצמם, לספור ארבעים ותשע ימים, ולהרגיש את הימים והשעות והשניות, את הזמן שעובר ואת כל ההרגשות שבו. וזה הקטע שאנו בורחים ממנו. אנו רוצים לדהור קדימה, ולא אוהבים להרגיש את הכביש, ואת הזמן שזוחל, שגורם לך לחשוב האם אי פעם בכלל תגיע לאן-שהוא.

## לא ידוע

בספירת העומר אנו צועדים בדרך חדשה ובלתי ידועה. זו לא אותה הדרך של שנה שעברה, ולא כל דרך אחרת שכבר מוכרת לנו אלא דרך חדשה שאנו כעת סוללים. בליל הסדר הכל ברור. מישהו הולך לפניך ומתווה לך את הדרך עם הדרכה מדויקת על כל צעד ושעל מה לעשות. מתי להגביה את הכוס ומתי להניח, מתי לגלות את המצות ומתי לסלק את הקערה, מתי להסב ומתי לעמוד. כעת אנחנו לכו, וצריכים לנחש בעצמנו את המסלול.

אבל זה לא המצב האידיאלי. לא המצב של הגדלות ובוודאי לא המצב של הישרדות. כדי לצאת ממצרים, מוכרחים להתנתק מהכל ולצאת החוצה, באמצעות גדלות או באמצעות הישרדות. אבל אם רוצים להתקדם למצב של קבלת התורה, מוכרחים להיכנס למהלך בריא, שבו אתה פוגש את ההרגשות ומתעסק אתם. אחרת, אין לך לאן להמשיך תורה. התורה צריכה להיכנס לתוך המידות, וזה הסיפור של ספירת העומר.

זה מפחיד, העסק עם הרגשות. כי כשנכנסים לזה עלולים להשתגע. כל הפחדים והסיוטים והיצרים מגיעים מההרגשות, ולכן רוב האנשים פוחדים להתעסק בזה ומעדיפים להתנתק וזהו. כל אחד בשיטה שלו; יש מי שבורח להתעסקות מרובה עם לימוד, ועם עיון שכלי עמוק, ואומר 'אני איש שכלי, מה לעשות'. ויש מי שבורח למהלך הישרדותי, והוא כל הזמן עסוק בלברוח, ואומר: מה לעשות, אם אתחיל לחשוב אני אפול, וכך שניהם פטורים מלהתעסק עם זה ולהרגיש אחראי על ההרגשות.

צריך אם כן למצוא את הנוסחא הנכונה; מצד אחד להתחבר אל ההרגשות, ומצד שני לא להתבלבל מהם. להתחבר לאנשים אבל לא להשתגע מהם. להיות משפיע על ידי ההרגשות ולא להיות מושפע מהם. הנוסחא הזאת היא המצווה של ספירת העומר, שמלמדת אותנו איך להתחיל להרגיש את עצמי, את התורה ואת האנשים שסביבי, בצורה הנכונה.

העולם מלא בדעות כוזבות סביב הנושא הזה. ויש באמת הרבה דיבורים של טיפשות שגורמים לבלבולים ולנפילות. אבל לא משום כך אפשר לברוח ולהתעלם מזה, ועלינו

והמסע הזה הוא לא קל, כמו המסע של דור המדבר. המסלול שלהם היה בלתי ידוע לחלוטין. הם הגיעו לתחנה מסוימת, שם הם שהו במשך כמה וכמה שנים, בהם הם הספיקו להתמקם, ליצור קצת קשר ועסקים עם הסביבה, ופתאום ביום בהיר העגן עולה ויוצאים למסע. בבת אחת צריכים להתנתק מכל ההתקשרויות שהספיקו לעשות ומכל מה שכבר התרגלו אליו, ולהתקדם לתחנה הבאה. שם הם מתמקמים שוב, וכעבור לילה אחד יוצאים שוב למסע.

זה לא קל, אבל זה המבחן האמתי. וזה גם כן המסע שלנו בספירת העומר - לפגוש את ההרגשות, שהם תמיד חדשות ובלתי ידועות, וללמוד איך להתנהל אתם נכון. כשנמצאים בגדלות אין מקום להרגשות, כי אתה נמצא למעלה ורואה את כל ההתרחשויות ממעוף הציפור. ואם מגיע אליך מישוה ומתחיל לספר לך על מצוקות, אתה לא מבין מה הוא רוצה. כמו מישוה שנוסע ברכב חדיש שבכלל לא מרגיש את הכביש, והואו שלידו נוסע עם רכב ישן ומרגיש כל אבן חצץ.

יש עוד מצב שבו לא מרגישים כלום - מצב חירום. במצב חירום, המוח נכנס למתכונת חירום. הוא מתנתק מכל ההרגשות ומכל הגידים המרגישים, והוא מחובר רק למחשבה של הישרדות. אנשים שהיו במצב חירום תיארו שלא הרגישו לא פחד לא כאב ולא ועוועו. ורק כעבור התקופה והם חזרו לעצמם, פתאום החלו לצוף להם התמונות והם התחילו להרגיש נורא, ולא הבינו איך הם עברו את זה. זו מתנה שה' נתן, שיש לנו מנגנון כזה שהמוח יכול לזרוק את הכל ולפעול רק מתוך שכל קר והישרדותי.

עסק הרגשות

למצוא את שביל הזהב שמאפשר לנו לפגוש אותם בצורה שאנחנו שולטים עליהם ולא נשלטים על ידם, לרומם אותם ולא ליפול אליהם. והזמן לזה הוא ספירת העומר.

## מוחין ומדות

הכוונות של ספירת העומר, מופיעות בכל סידור, ובתקופה זו כולנו הופכים להיות מקובלים. שבע שבועות של ספירת העומר מכוונים לשבע המדות; חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. ושבעת הימים של כל שבוע, כנגד שבע הפרטים שבכל אחת מהם; חסד שבחסד, גבורה שבחסד, תפארת שבחסד, וכן הלאה. המדות הללו הם ההרגשות, ואנו מחליטים לפגוש אותם ולהתעסק אתם, ולא רק באופן כללי, אלא לפרטי פרטים.

מה שלא מופיע בסידורים, הם המוחין. יש את שבעת המדות, ויש גם את שלשת המוחין. בליל הסדר קבלנו את כל המוחין, לכל פרטיהם ודרגותיהם, והכל בבת אחת. בספירת העומר אנו שוב ממשיכים מוחין, והפעם לאט לאט ולפי סדר. יום אחד מוחין דגדלות, ויום אחד מוחין דקטנות. יש גם גדלי גדלות וגם רשימו של הגדלות או הכנה לגדלות, וכל מיני.

המיוחד הוא, שבספירת העומר אנו מכניסים את המוחין 'לתוך' המדות, ומשדכים ביניהם. לא מוחין לבד, ולא מדות לבד, אלא חיבור בין השכל לבין הרגשות. וזה בדיוק החידוש של ספירת העומר - לשדך בין המוחין, שזה השכל והדעת, ששורשם בגבהי מרומים - לבין המדות והרגשות, שהם הדבר הכי פשוט והכי אנושי שיש.

כשיש מוחין, אתה לא רואה אף אחד. כשאתה

יורד למידות, אתה מרגיש של דבר זו, וכל מה שהשני צריך. אלו הם שתי סוגי מסלולים, כמו לחימה מהאוויר ולחימה מהקרקע. יכול להיות משהו שבלחימה מהאוויר הוא מקצועי מאד, אבל כשהוא יורד לקרקע הוא מסתבך. כך גם יש אנשים שבמוחין הם בסדר גמור, אבל כשהם יורדים לתנאי השטח של החיים ופוגשים את ההרגשות הם מסתבכים. המטרה היא להכניס את השכל לתוך המדות.

## עבודת המדות

המטרה שלנו בפגישה עם ההרגשות, איננה לשקוע שם ולכתוב על זה שירים או לבכות, אלא ללמד את המדות שלנו שכל. לכל מדה יש את השכל שמתאים לה ויכול להחיות אותה. ובתקופה זו אנו לומדים להקשיב להרגשות שלנו, ולכל מה שקורה בחיים, ולהתאים לכל מדה ולכל מאורע את השכל המסוים שיתמשק עם אותו מעבר ואותו רקע.

זה שידוך מדהים, וזה עיקר החידוש של תורת הצדיקים. בתחילה זו היתה העבודה של האבות הקדושים והנביאים, הם לא ישבו בבית מדרש אלא עברו בעולם, וכל מאורע התחבר אליהם עם גילוי אלוקי. הצדיקים הביאו את הדרך הזאת עד אלינו, באופן שכל יהודי פשוט יכול ללמוד תורה ולחפש את ה' מתוך המציאות שה' בנה לו.

אדם יכול להיות שנים במסע מרהיב שכל כולו בריחה. הוא מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות, כביכול כדי ללמוד תורה ולעבוד את ה', כשבעצם הוא עסוק בבריחה אחת ענקית - מעצמו. הוא לא שומע את עצמו ולא יודע מה קורה אתו, והוא למד להתמודד עם זה שהוא לא מכיר את עצמו. זה ניתוק. האדם הזה לא מקשיב למה שקורה לו, ולא שם לב למה שה' מדבר אתו - מתוך הקירות של הבית, ומתוך הנעלי בית.

# ענייני דיומא

אחר לחיות בו, אלא מוכן לקבל את העולם הזה בדיוק כמו שהוא, ולחיות מתוכו עם ה'.

מי שמנסה לברוח מהמציאות, חי באשליה שהוא מצליח, עד שיום אחד הוא פוגש שוב את אותה מציאות שהוא עזב לפני עשרות שנים, ורואה ששום דבר לא השתנה - לא בעולם ולא בו. אז במקום לכעוס על ה' שכלא אותך במקום המוזר הזה, ולכעוס על הסביבה שלא השכילה להבין שהיא טועה בך, ולכעוס על ההיסטוריה שלך ושל המשפחה שלך לדורותיה, אפשר לעשות אחד ועוד אחד, ולהבין שכל הסיפור הזה הוא התנ"ך הפרטי שלך.

## קבלת עול הרגע

הרגע שבו אתה מבין, שה' מוביל אותך, עם כל הבזיונות וכל מה שקורה, ומבין שיש כאן חידה נפלאה שצריך להקשיב אליה ולפצח אותה - זה הרגע של קבלת התורה. ומהרגע הזה, אתה רואה כל רגע בחיים כקוד שצריך לפענח אותו ולגלות תורה חדשה. הרגשות אינם אויב של השכל, אלא המראי מקומות שלו, שמראים לו איפה צריך אותו ולאן הוא צריך להגיע.

עלינו לקבל את עול מלכות הרגע הזה. לקבל שה' ברא את הרגע הזה בדיוק כפי שהוא נראה; עייף, רעב, מוטרד או שמח. בכל רגע נתון, יש הרבה הרגשות ואנשים שנוכחים בו, וגם מצבי עירנות וחיוניות שונים. ואם נקבל על עצמו את הרגע הזה ואת מלכות שמים של הרגע הזה, ולהבין שה' תפר את כל זה בכדי שאני יהיה נוכח בו ולא יברח ממנו, ואז אוכל לקבל את המתנה המיוחדת שלי, ואת התורה המדויקת עבורי. ■

ולמה, כי בפעם היחידה שהוא בחר לפגוש את הרגשות, הוא צלל לתהומות של עצבות ויאוש וזכרונות לא נעימים, והפך להיות הפסיכולוג של עצמו, ואז הוא החליט שזה לא בשבילו והוא צודק. אבל גם לברוח זה לא דרך. צריך להקשיב למה שקורה בעולם, ולמה שנעשה אתך בחיים שלך, לא בכדי לעשות מזה פילוסופיה אלא כדי להכניס שכל אלוקי לתוך הדברים הללו ולרומם אותם.

## תורה מדויקת

את התורה לומדים מתוך המציאות, ואת ה' פוגשים מתוך המאורעות של החיים, ומי שחי כך לומד לדעת שאין משהו בחיים שפגשת שאינו רקע לקבלת התורה. כל מאורע הוא כלי לתורה מיוחדת שיכולה להיכנס רק לתוך ההרגשה הזאת.

הצדיקים לא התעלמו משום דבר. הם חוו כל עלבון וכל כבוד שהם קבלו, והם קבלו בברכה כל התרגשות או אכזבה שהם פגשו, כי כל דבר היה בשבילם הזדמנות וכלי לקבל עוד תורה, ועוד חיבור עם ה'. ובתקופת ספירת העומר, כולנו הולכים בדרכי הצדיקים, ולומדים איך להשתמש בכלים הללו שאנו פוגשים כל הזמן ושהעולם נותן לנו - כדי למצוא את הקשר הכי אישי והכי מדויק עם ה'.

זה נכון שיש בזה גם סכנה גדולה, אבל הסכנה היותר גדולה היא להתעלם, כי אז אתה חי במחלוקת עם עצמך, ולא יכול להתחבר באמת לשום דבר. העבודה הנכונה עם המידות, היא הדרך הסלולה לקבלת התורה, ואז יש לך שלום עם עצמך ועם אנשים, כי אתה מפסיק לברוח ולחפש עולם